

CHRIS COLFER

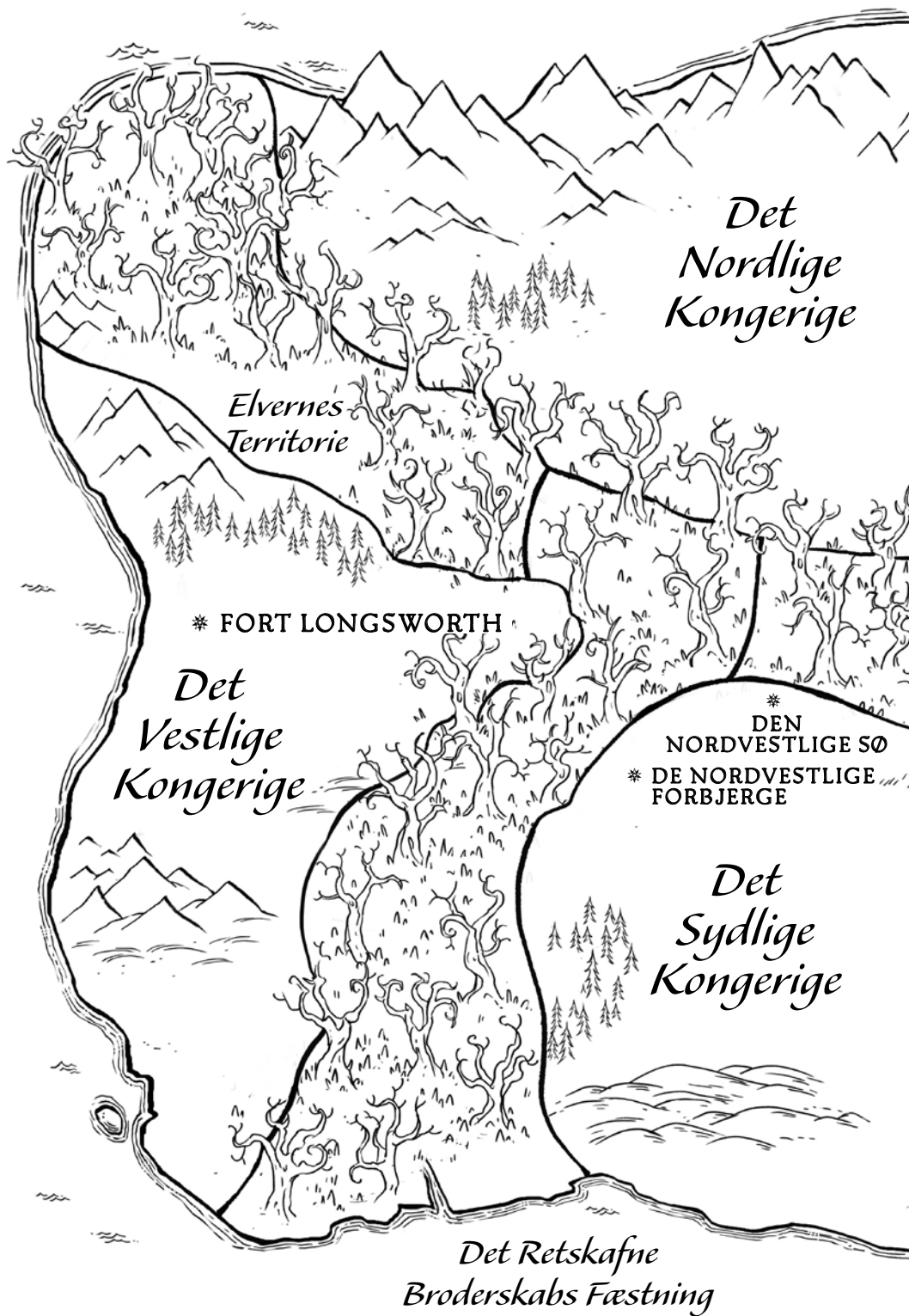
En
Magisk Fortælling

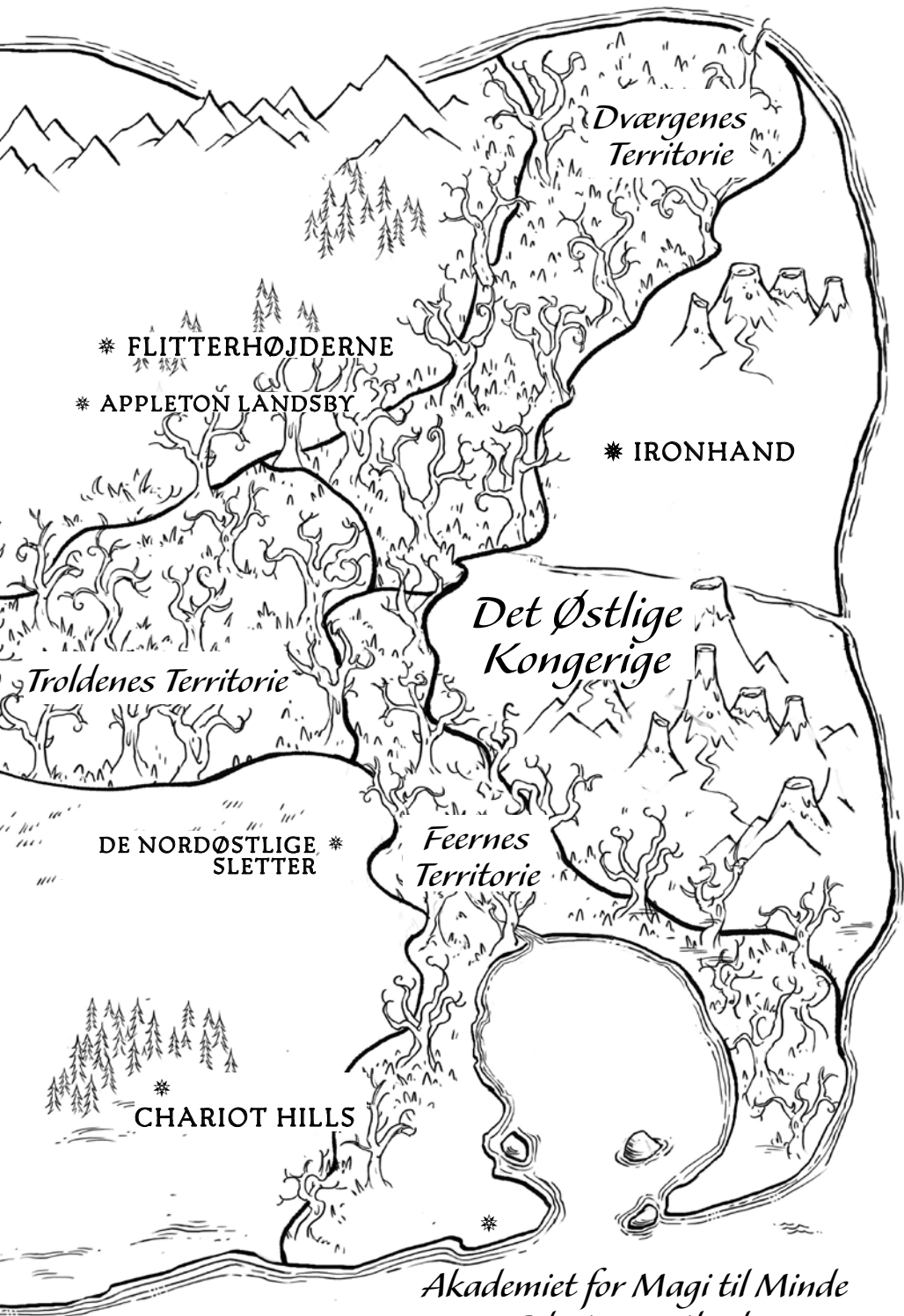
2 · HEKSEKRAFT OG
VENSKAB

ILLUSTRERET AF BRANDON DORMAN

PÅ DANSK VED CHRISTINE GASBJERG

Alvilda

* FLITTERHØJDERNE

* APPLETON LANDSBY

* IRONHAND

*Dværgenes
Territorie*

*Troldenes
Territorie*

*Det Østlige
Kongerige*

DE NORDØSTLIGE *
SLETTER

*Feernes
Territorie*

*
CHARIOT HILLS

*Akademiet for Magi til Minde
om Celeste Weatherberry*

PROLOG

EN RETSKAFFEN TILBAGEVENDEN

Det begyndte i nattens mulm og mørke, mens verden sov. Så snart alle gadelygterne døde hen, og lanterne-
ne dæmpedes overalt i Det Sydlige Kongerige, trådte
hundredvis af mænd over hele landet – 333 helt nøjagtigt – ud
af deres hjem på præcis det samme tidspunkt.

Den besynderlige hændelse var ikke planlagt eller indøvet.
Mændene drøftede det aldrig med hinanden og vidste ikke,
hvem de andre deltagere var. De kom fra forskellige landsbyer,
forskellige familier og forskellige miljøer, men mændene var

i al hemmelighed samlet om én ondskabsfuld sag. Og i aften, efter et langvarigt afbræk, havde sagen endelig aktiveret dem.

Hver enkelt mand trådte ud i natten, iført hvad der lignede en helt ny sølvkutte, som praktisk talt lyste op i måneskinnet. Matchende sølvmasker med to sprækker til øjnene dækkede alt andet end deres øjne, og hen over brystkassen bar de med stolthed ansigtet af en blodtørstig hvid ulv. De ildevarslende uniformer fik mændene til at virke mere spøgelsesagtige end menneskelige, og på mange måder *var* de spøgelser.

Det var trods alt århundreder siden, Det Retskafne Broderskab sidst havde vist sig.

Mændene forlod deres hjem og rejste ud i mørket, alle på vej det samme sted hen. De rejste udelukkende til fods og listede så stille, at deres fodtrin ikke frembragte en eneste lyd. Da mændene havde lagt deres byer langt bag sig, og de var sikre på, at ingen fulgte efter dem, tændte de fakler for at lyse vejen foran sig op. Men de fulgte ikke de brolagte veje ret længe. Deres bestemmelsessted lå langt fra alfarvej, og det fandtes ikke på noget bevaret kort.

Broderskabet vandrede over græsbevoksede bakker, trampede hen over mudrede marker og pjaskede gennem lavvandede åer på deres vandring gennem ukendt territorium. De havde aldrig før været på deres bestemmelsessted eller set det med deres egne øjne, men vejen derhen var så rodfæstet i dem, at hvert eneste træ og hver eneste kampesten, de gik forbi, følte så velkendt som et minde.

Nogle af mændene rejste længere end andre, nogle bevægede sig hurtigere eller langsommere, men to timer efter midnat begyndte de første af de 333 rejsende at ankomme. Og stedet var præcis, som de havde forventet.

I den sydligste ende af Det Sydlige Kongerige, ved foden af et bjerg, der grænsede op til Det Sydlige Hav, lå de ældgamle ruiner af en fæstning, som for længst var blevet glemt. På lang afstand lignede fæstningen skelettet af en kæmpemæssig skabning, der var skyllet i land. Den havde savtakkede stenmure, som var revnede og flækkede. Fem forfaldne tårne strakte sig mod himlen som fingrene på en skelethånd, og skarpe klipper hang over vindebroen som tænder i en kæmpemæssig mund.

Fæstningen havde ikke været beboet af en eneste sjæl i over 600 år – selv mågerne undgik den, mens de svævede i nattebrisen – men ikke desto mindre var fæstningen hellig for Det Retskafne Broderskab. Den var fødestedet for deres klan, et tempel for deres tro, og havde tjent som deres hovedkvarter i de dage, hvor de påtvang kongedømmet deres Retskafne Filosofi.

På et tidspunkt håndhævede broderskabet Den Retskafne Filosofi så effektivt, at operationsbasen ikke længere var nødvendig. Derfor tilskoddede broderskabet deres elskede fæstning, lagde deres uniformer på hylden og trak sig tilbage ud af syne. Med tiden blev deres eksistens til et rygte, rygtet blev til en myte, og myten var næsten glemt. I århundreder sad broderskabet stille på sidelinjen, generation efter generation, og nød de grundige måder, deres forfædre havde formet Det Sydlige Kongerige på – og i forlængelse heraf, resten af verden.

Men verden var under forandring. Og broderskabets tid i tavshed var forbi.

Tidligere på dagen blev en række sølvflag med billeder af hvide ulve placeret overalt i Det Sydlige Kongeriges byer og landsbyer. Flagene var diskrete, og de fleste borgere ville næppe bemærke dem, men for disse 333 mænd overbragte

flagene en klar besked: *Tiden var kommet, hvor Det Retskafne Broderskab skulle vende tilbage.* Og således, senere den aften, da mændenes ægtefæller og børn lå og sov, fandt de stille deres uniformer frem fra deres gemmesteder, svøbte sølvkutterne om deres kroppe, draperede sølvmaskerne over ansigtet og tog straks af sted sydpå mod fæstningen.

De førstankomne stillede sig op på vindebroen og bevogtede indgangen. Da de andre medlemmer af klanen løbende dukkede op, stillede de sig op i en lang kø, og én efter én fremsagde de en ældgammel adgangskode, før de blev lukket ind:

”Intet slipper væk fra De Tre Treogtredive.”

Så snart broderskabets mænd havde fået lov til at komme ind, samlede de sig i en kolossal borggård i hjertet af fæstningen. Mændene stod i fuldstændig tavshed, mens de ventede på, at resten af klanen ankom. De betragtede hinanden med stor nysgerrighed – ingen af dem havde nogensinde set en anden klankammerat før. Mændene spekulerede over, om de genkendte nogen af de øjne, som kiggede ud gennem de masker, der dækkede dem, men de vovede ikke at spørge. Det Retskafne Broderskabs første regel var aldrig at røbe sin identitet, især ikke over for hinanden. Som de betragtede det, var nøglen til et effektivt hemmeligt selskab at holde *alle* hemmelige.

Fem timer efter midnat var alle 333 medlemmer endelig til stede. Et sølvflag med billedet af en hvid ulv blev hejst op over det højeste tårn for at markere broderskabets officielle tilbagevenden. Da flaget var hejst, røbede klanens overkommandør sig ved at tage en krone af spidse metalpigge på hovedet. Mændene bukkede for deres overordnede, idet han steg op på en platform af sten, hvor alle 332 par øjne kunne se ham.

”Velkommen, brødre,” sagde overkommandøren og slog ud med armene. ”Det er et glørværdigt syn at se jer alle samlet her i aften. Sådant et møde har ikke været afholdt i over 600 år, og vore forfædre ville være stolte over at vide, at broderskabet har stået sin prøve. Gennem generationer er dette broderskabs principper og forpligtelser blevet overleveret fra far til ældste søn i 333 af Det Sydlige Kongeriges fornemste familier. Og da vore fædre lå for døden, aflagde vi hver især en ed om at vie hele vores eksistens – hele dette liv, og hvad end der måtte komme bagefter – til at opretholde og værne om vor Retskafne Filosofi.”

Overkommandøren gjorde et tegn med sin hånd til broderskabet, og de fremsagde lidenskabeligt Den Retskafne Filosofi i fuldkommen harmoni:

”Menneskeheden er forudbestemt til at herske, og mænd til at herske over menneskeheden.”

”Ja,” sagde overkommandøren. ”Vor filosofi er ikke blot en holdning, det er *den naturlige verdensorden*. Menneskeheden er den stærkeste og klogeste art, der nogensinde har begunstiget denne jord. Det er meningen, at vi skal herske, og vort overherredømme er nøglen til selve overlevelsen. Uden mænd som os ville civilisationen bryde sammen, og verden ville vende tilbage til primitive tiders kaos.

I tusinder af år har dette broderskab bekæmpet de mørke og unaturlige kræfter, som truer verdensordenen, og vore forfædre har arbejdet utrætteligt for at sikre menneskehedens retmæssige overherredømme. De bragte trolde, trollingerne, elverne, dværgene og kæmpernes befolkningsgrupper ud af balance, så de talende væsner aldrig formåede at iværksætte et angreb mod os. De tog uddannelse og muligheder fra kvinderne for at forhindre det svagere køn i at komme til magten.

Og vigtigst af alt var vore forfædre de første til at gå i krig mod den blasfemiske *magi* og udslette dens syndige udøvere fra jordens overflade.”

Klanmedlemmerne hævede deres fakler højt op over hovedet og jublede over deres forfædres *heltegerninger*.

”For seks århundreder siden udrettede dette broderskab sin hidtil største bedrift,” fortsatte overkommandøren. ”Vore forfædre gennemførte en omhyggelig plan for at sætte kong Champion I på tronen i Det Sydlige Kongerige. Og så omgav de den unge konge med et råd af overdommere, som var under broderskabets kommando. Inden længe blev Den Retskafne Filosofi grundlaget for det mægtigste kongedømme på jorden. De talende væsner blev udstødt og fik frataget deres rettigheder, kvinder fik forbud mod at læse bøger, og magi blev en forbrydelse, der kunne straffes med døden. I 600 storslåede år herskede menneskeheden uden modstand. Med Den Retskafne Filosofi godt forankret trådte vort broderskab langsomt i baggrunden og nød en længerevarende hviletid.

Men intet varer evigt. Broderskabet er blevet samlet igen her i aften, fordi der er dukket en ny trussel op, som var utænkelig indtil nu. Og vi skal *omgående* rydde den af vejen.”

Overkommandøren knipsede med fingrene, og to medlemmer af klanen ilede ud af borggården. De vendte tilbage et øjeblik efter med et stort maleri og stillede det på stenplatformen ved siden af deres overordnede. Maleriet var et portræt af en smuk ung kvinde med klare blå øjne og lysebrunt hår. Hun var iført funkende tøj, og hvide blomster prydede hendes lange fletning. Selvom hun havde et elskværdigt smil, der kunne varme selv det koldeste hjerte, var der noget ved den unge kvinde, som gjorde broderskabet utilpas.

”Men det er jo bare en *pige*,” sagde en mand nede bagved.
”Hvad er der så farligt ved hende?”

”Det er ikke bare en hvilken som helst pige,” sagde en mand oppe foran. ”Det er *hende* – er det ikke? Hende, som folk kalder for *Den Gode Fe!*”

”Tag endelig ikke fejl, mine brødre, denne unge kvinde er farlig,” advarede overkommandøren. ”Under blomsterne og det glade smil ligger den største trussel, Det Retskafne Broderskab nogensinde har stået over for. Dette monster – denne *pige* – nedbryder alt, hvad vore forfædre opbyggede!”

En nervøs mumlen fejede gennem borggården og fik endnu en mand til at træde frem og tale til den ængstelige klan.

”Jeg har hørt en hel del om Den Gode Fe,” sagde han. ”Hendes rigtige navn er *Brystal Evergreen*, og hun er en forbryder fra Chariot Hills! Sidste år blev hun anholdt for *kvindelig læsning* og *udøvelse af magi!* Hun skulle have været henrettet for sine forbrydelser, men Brystal Evergreen blev skånet på grund af sin far, dommer Evergreen. Dommeren brugte sine forbindelser til at nedsætte hendes straf, og i stedet for døden blev hun idømt tvangsarbejde på Støvestroppen Opdragelsesanstalt for Moralsk Defekte Unge Kvinder. Men Brystal Evergreen var der kun i et par uger, før hun slap ud! Hun flygtede til den sydøstlige del af Mellemmrummet og sluttede sig til en djævelsk forsamling af feer! Hun har boet der lige siden og har udviklet sine syndige evner sammen med andre hedninge.”

”Jeg vil mene, at hendes evner er mere end udfoldet på nuværende tidspunkt,” indskød overkommandøren. ”Brystal Evergreen forheksede for nylig kong Champion XIV til at ændre Det Sydlige Kongeriges love! Mellemmrummet blev opdelt i territorier, så de talende væsner *og* feerne ville

få ordentlige hjem! Kvinder fik tilladelse til at læse og søge højere uddannelse! Men det allerværste er, at Brystal Evergreen fik iværksat en *lovliggørelse af magi* over hele verden! Praktisk talt fra den ene dag til den anden blev ethvert spor af Den Retskafne Filosofi fjernet fra Det Sydlige Kongeriges forfatning!

Men Brystal Evergreens rædselsregime slutter ikke dér, mine brødre. Siden da har hun åbnet en rædselsfuld skole for magi i Feernes Territorie og inviteret alle fra den magiske befolkning til at flytte dertil og udvikle deres egne naturstridige evner. Når hun ikke underviser, rejser Brystal Evergreen gennem kongerigerne sammen med en flok spraglede, degenererede individer, kendt under navnet *Fe-Rådet*. De har tiltrukket sig verdens opmærksomhed og vundet dens hengivenhed ved at påstå, at de 'hjælper' og 'heler' folk i nød, men vort broderskab lader sig ikke narre. Målet for den magiske befolkning er det samme i dag, som det var for 600 år siden: *at hjernevaske verden med trolldom og underkue menneskeheden.*"

Broderskabet brølede så højt, at det rystede i den ældgamle fæstnings mure.

"Overkommandør, jeg er bange for, vi er for sent på den," sagde en mand i flokken af brødre. "Siden Fe-Rådet dukkede op, er folk kommet til at holde af magi. Jeg har overhørt folk drøfte de overraskende fordele, som lovliggørelsen har medført. Lidelser og sygdomme er tilsyneladende i tilbagegang takket være de nye miksturer og eliksirer, som sælges fra apotekerne. Det siges, at landbruget har fremgang på grund af de trylleformularer, der beskytter afgrøder mod frost og insekter. Og folk mener endda, at vores voksende økonomi skyldes populariteten af fortryllede produkter. Alle mænd vil have en

selvkørende vogn, alle kvinder vil have en selvfejende kost, og alle børn vil have et selvgyngende gyngestativ.”

”Den offentlige mening om de andre lovændringer er også begyndt at ændre sig,” sagde en anden mand i forsamlingen. ”Faktisk er det meste af Det Sydlige Kongerige *glade* for de ændringer, kong Champion har lavet i forfatningen. De siger, at kvindernes nyvundne ret til at læse og uddanne sig har højnet diskussionsniveauet i vores skoler, hvilket bevirker, at elever af alle køn tænker kreativt. De siger, at opdelingen af Mellemrummet i territorier har gjort de talende væsner mere civiliserede, og at det nu er meget mere sikkert at handle og rejse mellem kongedømmerne end før. Alt i alt mener folket, at lovliggørelsen af magi har udløst ny velstand, og de undrer sig over, hvorfor det ikke er sket noget før.”

”*Deres velstand er en facade!*” råbte overkommandøren. ”Nok er en hortensia smuk, nok er dens duft behagelig, men den er stadigvæk *giftig* at indtage! Hvis vi ikke genindfører Den Retskafne Filosofi, vil vores verden begynde at rådne op indefra! For meget diplomati vil gøre os *svage*, for meget ligestilling vil dræbe *initiativet*, og for meget magi vil gøre os *dovne* og *uduelige*. Den magiske befolkning kommer til at herske over os, verdensordenen vil bryde sammen, og resultatet vil blive vild forvirring!”

”Men hvordan genindfører vi Den Retskafne Filosofi?” spurgte et klanmedlem. ”Brystal Evergreen har indflydelse på kong Champion – og vi har brug for kongen for at ændre loven!”

”Ikke nødvendigvis,” fnyste overkommandøren. ”Vi har brug for *en* konge, ikke *kongen*.”

På de nye folder i hans maske kunne broderskabet se, at deres overordnede smilede.

”Og nu til de gode nyheder,” sagde overkommandøren. ”Kong Champion XIV er 88 år gammel, og det varer ikke længe, før der sidder en *ny* konge på tronen i Det Sydlige Kongerige. Og skæbnen vil, at den *næste* konge er meget imødekommende over for vores sag. Han respekterer den naturlige verdensorden, han tror på Den Retskafne Filosofi, og ligesom os er han ikke blevet narret af Fe-Rådets barmhjertighedsopvisning. Den næste konge har indvilget i at ophæve kong Champions ændringer på én betingelse: at vi udnævner ham som den nye leder af vort broderskab og tjener ham som en *Retskaffen Konge*.”

Medlemmerne af klanen kunne ikke styre deres begejstring. Indtil dette øjeblik kunne de aldrig have forestillet sig en verden, hvori herskeren af Det Retskafne Broderskab og herskeren af Det Sydlige Kongerige ville være én og samme person. Hvis de gik klogt til værks, kunne sådan et resultat befæste Den Retskafne Filosofi mange generationer frem i tiden.

”Hvad så med den magiske befolkning?” spurgte et klanmedlem. ”De har mere magt og popularitet end nogensinde før. De vil helt sikkert gøre oprør imod den nye konge eller forhekse ham lige så let som den gamle konge.”

”Så må vi udslette dem, *før* den næste konge overtager tronen,” sagde overkommandøren.

”Men hvordan?” spurgte klanmedlemmet.

”På samme måde, som vort broderskab næsten udslettede den magiske befolkning for 600 år siden. Og tro mig, brødre, vore forfædre var bevæbnet med mere end *filosofi*.”

Overkommandøren gik ned fra stenplatformen og åbnede den derefter som en gigantisk lem. Til broderskabets overraskelse afdækkede han et kæmpestort arsenal af kanoner, sværd,

armbrøster, spyd og lænker. Der var våben nok til at mobilisere en hær på tusind mand, men klanmedlemmerne havde aldrig nogensinde set våben som disse. I stedet for at være lavet af jern eller stål var alle klingerne, pilespidserne, kæderne og kanonkuglerne lavet af en slags rød sten, der glødede og blusede op, som om der var ild indespærret i den. Det blodrøde lys fyldte den farveløse borggård og tryllebandt medlemmerne af klanen.

”Det er på tide, at Det Retskafne Broderskab træder ud af skyggen!” erklærede overkommandøren. ”Vi skal ære den ed, vi svor til vore fædre, og slå til, før vore fjender får en chance for at forberede sig. Sammen med vores nye Retskafne Konge vil vi sikre verdensordenen, genindføre vor Retskafne Filosofi og udslutte den magiske befolkning totalt én gang for alle!”

Overkommandøren tog en ladt armbrøst fra arsenalet og skød tre pile mod portrættet af Brystal Evergreen – én i hovedet og to i hjertet.

”Og fuldstændig ligesom med enhver anden skadedyrs-koloni skal vi først *dræbe dens dronning.*”

KAPITEL ET

DÆMNINGSSKADE

Ud over en succesrig trælastindustri – og en håndfuld kongelige skandaler – var Det Vestlige Kongerige mest kendt for sin ikoniske dæmning, der lå i hovedstaden, Fort Longsworth. Vartegnet var mere end 300 meter højt og lavet af mere end fem millioner stenblokke, og det beskyttede Fort Longsworth mod at blive oversvømmet af Den Vestlige Sø.

Dæmningen var to århundreder gammel, det havde taget 70 år at bygge den, og da byggeriet endelig var færdigt i sommeren 452, blev der indført en helligdag for at fejre den historiske bedrift.

Alle folk i Det Vestlige Kongerige holdt af Dæmningsdag, som var et af årets højdepunkter. Folk fik fri fra arbejde, børn fik fri fra skole, og alle samledes de for at spille spil, spise mad og hæve glasset for dæmningen, som ragede op over hovedstaden.

Desværre regnede man med, at Dæmningsdag i år ville blive en skuffelse. Efter en række uforudsete jordskælv havde jorden under Den Vestlige Dæmning forskudt sig, og der var kommet en lang revne på tværs af konstruktionen. Der sprøjtede vand ud af den smalle utæthed, som disede Fort Longsworth til med en konstant støvregn. Skaden blev bare værre – revnen blev længere og bredere, så byen blev mere og mere gennemblødt for hver eneste dag, der gik.

Øjeblikkelig vedligeholdelse var nødvendig, men kongerigets sparsommelige regent, kong Warworth, var tilbageholdende med at give ordren. Ud over at være en dyr indsats og en hastesag ville reparationen blive en farlig opgave, og hele Fort Longsworth var nødt til at blive evakueret undervejs. Kongen tilbragte mange søvnløse nætter med at klø sig på sin skaldede isse og sno sit buskede overskæg, mens han forsøgte at finde på en anden løsning.

Heldigvis for ham (og hans meget, meget våde borgere) var der nye midler til hans rådighed, og det ville kun koste ham en lille smule af hans stolthed at bruge dem. Til at begynde med afslog kongen idéen, men i takt med at han så den uophørlige dis forvandle Fort Longsworths gader til små floder, indså han, at han ikke havde noget valg. Så kong Warworth bad om sit fineste pergament og sin fineste fjerpen og skrev et brev for at bede om den eneste ting, han ikke kunne fordrage at bede om – *hjælp*:

Kære Gode Fe

Sidste år gjorde De Dem fortjent til verdens taknemmelighed efter Deres modige gerninger i Det Nordlige Kongerige. Jeg, og mine undersåtter, kan aldrig takke Dem nok for at sende den grusomme Snedronning langt væk til et afsondret sted og redde jorden fra Den Store Snestorm i 651. Siden da har De fortsat betaget og inspireret verden med inderligt generøse gerninger. Ved at bygge børnehjem og herberger og ved at give de sultne mad og helbrede de syge har De og Fe-Rådet rørt vores hjerter med Deres barmhjertighed og velgørenhed.

I dag skriver jeg til Dem i håb om, at De vil overveje at dele den barmhjertighed med Det Vestlige Kongerige. For nylig er Den Vestlige Dæmning i Fort Longsworth blevet beskadiget, hvilket der omgående skal gøres noget ved. En almindelig reparation vil tage det meste af et årti og tvinge tusindvis af borgere ud af deres hjem. Hvis De imidlertid er villig til at forsyne os med et magisk middel, ville min befolkning blive skånet for den slags bekymringer. Hvis en sådan gestus er mulig, ville feerne vinde Det Vestlige Kongeriges evige påskønnelse og give os endnu mere grund til at fejre vores Dæmningsdag, som vi holder så meget af.

Det er ingen hemmelighed, at Det Vestlige Kongerige ligesom vores nabolande har haft en kompliceret fortid med den magiske befolkning. Vi kan ikke slette fortidens diskrimination og uretfærdigheder, men med Deres godhed kunne vi markere en ny begyndelse for Det Vestlige Kongeriges forhold til magi.

Jeg beder til, at De vil tilgive os og hjælpe os i nødens stund.

Deres ærbødige

Kong Warworth af Det Vestlige Kongerige

Al den underdanighed havde udmattet kongen. Han foldede forsigtigt brevet sammen, forsynede det med sit kongelige segl og gav det til sin hurtigste kurer.

Næste morgen ankom kureren til grænsen til Feernes Territorie, men han kunne ikke finde en vej ind. En kæmpemæssig hæk voksede langs ydergrænsen og beskyttede territoriet som en løvklædt væg. Hækken var for høj at klatre over og for tyk at kravle igennem, så kureren afsøgte grænsen og fandt langt om længe en indgang.

Han opdagede til sin overraskelse, at der stod en lang kø af *andre* budbringere foran indgangen, og ud fra deres elegante påklædning at dømme kom de *alle sammen* fra fremtrædende husstande for at aflevere en besked. Endnu mere overraskende var det, at indgangen blev bevogtet af en skrækindjagende ridder, der sad oven på en enorm trehovedet hest. Ridderen var dobbelt så stor som en almindelig mand, og der voksede gevirer ud af hans hjelm. Selvom ridderen holdt øje med budbringerne i komplet tavshed, behøvede han ikke at sige noget for at gøre én ting helt klart – *intet* kom forbi ham.

Der stod to bokse til post på jorden foran ridderen; på den ene stod der 'ønsker', og på den anden stod der 'ros'. En ad gangen nærmede de frygtsomme budbringere sig ridderen, lagde deres beskeder i den rette boks og skyndte sig væk, så hurtigt de kunne. Kong Warworths kurer ventede, til det blev hans tur, og med rystende hånd lagde han kongens brev i postboksen for 'ønsker' og styrtede tilbage til Det Vestlige Kongerige.

Kun få timer efter at kong Warworths brev var blevet bragt ud, modtog han et svar. Mens kongen nød sin aftensmad i Det Vestlige Slot, sprang en enhjørning pludselig ind i spisesalen med en gylden konvolut i munden. Den magiske gangster blev

efterfulgt af en snes vagter, der ikke havde haft held med at forhindre enhjørningen i at trænge ind i slottet. Vagterne jagede enhjørningen rundt og rundt i cirkler i spisesalen, og på femte omgang rundt om bordet lod enhjørningen den gyldne konvolut falde ned i kongens suppetallerken.

Enhjørningen forlod spisesalen lige så raskt, som den var kommet. Mens vagterne ilede efter dyret, tørrede kong Warworth konvolutten af med sin serviet, sprættede den op med sin smørkniv og læste meddelelsen indeni:

Kære kong Warworth

Jeg har ladet Deres besked gå videre til Den Gode Fe, og hun sender sin dybeste medfølelse med Deres dæmningsproblemer. Hun har, sammen med undertegnede og resten af Fe-Rådet, indvilget i at hjælpe Dem. Vi ankommer til Fort Longsworth ved middagstid på Dæmningsdag for at reparere skuden.

Giv os venligst besked, hvis der sker ændringer, opstår konflikter, eller hvis De har nærmere oplysninger forud for vores besøg. Tak, og hav en magisk dag.

Med venlig hilsen

Emerelda Stone,

Korrespondancechef for Den Gode Fe

P.S.: Vi undskylder, at vi ønsker at mødes med Dem på Deres helligdag. Fe-Rådet har meget travlt med ønsker i øjeblikket.

Kong Warworth var himmelhenrykt over den gode nyhed og så det som en personlig sejr. Han besluttede sig for at gøre Fe-Rådets besøg til en betydningsfuld begivenhed og beordrede sine ansatte til at udbrede budskabet om deres kommende arrangement. Der blev viftet med gennemblødte bannere, og fugtige flag blev hejst over hele den våde hovedstad. En række tilskuertribuner blev anbragt ved foden af Den Vestlige Dæmning, og der blev bygget en scene, så kongen kunne overrække Fe-Rådet en gave som et symbol på sin påskønnelse bagefter.

Den slags forberedelser havde man ikke gjort sig siden kong Warworths kroning – men offentlighedens interesse i Fe-Rådet var alvorligt undervurderet.

Aftenen før Dæmningsdag rejste hundredtusindvis af folk fra alle hjørner af kongedømmet til Fort Longsworth. Ved daggry var tilskuertribunerne overfyldte, og skarer af tilskuere samlede sig i hver eneste del af byen, der havde udsigt over dæmningen. Familier stod på taget af deres boliger, butiksindehavere stod på taget af deres forretninger, og munke sad overskrævs på spirene af deres kirker for at få et glimt af festlighederne. Den udspyende dæmning gennemblødte alle tilskuerne over hele byen; de rystede af kulde i den kolde morgenluft, men deres hjerter blev holdt varme af løftet om magi.

Det Vestlige Kongerige havde aldrig været vært for så omfattende en fejring. Den blev kaldt for 'årtiets begivenhed', 'en af århundredets festligheder' og 'en Dæmningsdag, der går over i historien'.

Men selv med de forventninger kunne ingen have forudsagt, hvor *mindeværdig* dagen egentlig ville blive ...

Om morgenen på Dæmningsdagen var der så stærkt trafikeret i Fort Longsworth, at det tog kong Warworth tre timer at tilbagelægge den korte afstand fra Det Vestlige Slot til Den Vestlige Dæmning. Hans karet klemte sig gennem de overfyldte gader og nåede først frem til dæmningen to minutter før tid. Da kongen havde sat sig i den private afdeling af tribunen, gik en energisk vært på scenen og bød velkommen til de hundredtusindvis af mennesker, der omgav vartegnet.

”*Halloooooooooj, Vestlige Kongerige!*” råbte han. ”Det er mig en ære at byde velkommen til det, der sikkert vil blive husket som *den bedste Dæmningsdag i vores levetid!*”

Værtens højroastede stemme gav genlyd gennem den overbefolkede by, og alle folk jublede. Deres begejstrede brøl var så kraftigt, at det næsten slog benene væk under værten.

”Om nogle få øjeblikke ankommer Fe-Rådet til Fort Longsworth for at udbedre skaderne på Den Vestlige Dæmning. Et sådant arbejde ville normalt tage adskillige år at fuldføre, men ved hjælp af lidt magi vil dæmningen blive repareret *øjeblikkeligt* for øjnene af os! Det siger sig selv, at intet af dette ville være sket uden de hurtige forhandlinger under ledelse af vores dristige og fremragende kong Warworth – værsgo, Deres Excellence, vink til folket!”

Regenten rejste sig op og vinkede til sine tilbedende borgere. Efterhånden forstummede deres høflige lovprisning, men kong Warworth blev stående og soled sig i sin egen pragt.

”Nu kan I godt forberede jer,” fortsatte værten. ”For når som helst vil I blive budt på et skue, der med garanti vil pirre alle jeres sanser! Men *hvordan* vil Fe-Rådet reparere Den Vestlige Dæmning, spørger I? Måske vil de udbedre den med ilden fra tusind fakler! Måske vil de forsegle den med et lag af

funklende diamanter! Eller måske vil de sy den sammen med tråde af uovervindelig vedbend! Det ved vi ikke, før det sker! Men punktlighed må være en del af deres fremgangsmåde, for *her kommer de nu!*”

I det fjerne bevægede seks farverige unge mennesker sig hurtigt hen over overfladen af Den Vestlige Sø som en regnbue, der nærmede sig byen.

Gruppen blev anført af en 11-årig pige med højt opsat, strålende orange hår og en kjole lavet af dryppende bikage. Hun blev båret gennem luften af en sværm af humlebier. De satte hende af på toppen af Den Vestlige Dæmning og søgte derefter tilflugt i hendes hår. Hun blev efterfulgt af endnu en 11-årig pige, som surfede hen over Den Vestlige Sø på en enlig bølge. Surferen var iført en safirblå badedragt, og i stedet for hår rislede en vandstrøm ned ad hendes krop og fordampede ved hendes fødder. Da hendes bølge nåede frem til kanten af dæmningen, sprang surferen op af søen og landede ved siden af pigen i bikagekjolen.

”Den ene tager brodden af situationen, og den anden er den eneste, der er mere våd end Fort Longworth – vær venlig at tage godt imod dem; *Tangerina Turkin* og *Skylene Lavenders!*” sagde værten.

Hele Fort Longworth brød ud i klapsalver for de første medlemmer af Fe-Rådet.

Tangerina og Skylene troede ikke deres egne øjne – de havde aldrig før set så kæmpestor en forsamling.

”Er der udsalg et eller andet sted?” spurgte Skylene sin ven.

”Nej, jeg tror, de er kommet for at se os,” sagde Tangerina.

Tilskuerne jublede endnu højere, da de næste to medlemmer af Fe-Rådet ankom. En 13-årig pige med smuk brun hud

og krøllet sort hår kom sejlene hen over Den Vestlige Sø i en juvelbesat sejlbåd. Hun var iført en kjole lavet af smaragdperler, diamanbesatte sandaler og en glitrende tiara. Pigen lagde til ved kanten af søen og sluttede sig til Tangerina og Skylene på toppen af Den Vestlige Dæmning. Hun blev efterfulgt af en 12-årig dreng, der skød gennem luften som en raket. Drengen var iført en skinnende gylden dragt, hans hoved og skuldre var indhyllet i flammer, og han blev drevet frem gennem luften af to flammende trykbølger, der stod ud af hans fødder. Trykbølgerne blev svagere, efterhånden som han nærmede sig Den Vestlige Dæmning og landede ved siden af pigen, der var dækket af smaragder.

”Hun er smuk og behård som diaman, og han er aldrig bange for at lege med ilden – *det er Emerelda Stone og Xanthous Hayfield!*” meddelte værten.

Præcis ligesom Tangerina og Skylene var Emerelda og Xanthous forbløffet over den mængde af mennesker, der omgav dæmningen. Flammerne på Xanthous’ hoved og skuldre blafrede af frygt, og han gemte sig bag Emerelda.

”Se alle de demonstranter!” udbrød drengen. ”Burde vi tage af sted?”

”De virker lidt for *glade* til at være demonstranter,” sagde Skylene.

”Det er, fordi de ikke er demonstranter,” sagde Tangerina. ”Læs deres skilte!”

Fe-Rådet havde vænnet sig til at se demonstranter, hver gang de viste sig offentligt. For det meste råbte demonstranterne nedværdigende ting efter dem og havde skilte med, hvor der stod ting som ’Vorherre hader feer’, ’Magi er lig med anarki’ og ’Enden er nær’. Imidlertid havde deres besøg i Fort

Longsworth ikke tiltrukket sig den slags protester, de var vant til. Tværtimod. Da feerne så sig omkring i mængden, så de udelukkende positive budskaber såsom 'Tak for feerne', 'Magi er skønt' og 'Klap nu i, det er bare magi'.

"Åh," sagde Xanthous, og så faldt hans dårlige nerver til ro. "Jeg glemmer hele tiden, at folk faktisk kan *lide* os nu. Gamle vaner er svære at få bugt med."

Emerelda brummede og lagde armene over kors. "Kong Warworth burde have sagt, at der ville være *publikum*," mukkede hun. "Jeg burde have vidst bedre – monarker har det med at lave stor ståhej for ingenting."

Lyden af en skræppen fyldte luften, da en larmende flok gæs kom flyvende med det femte medlem af Fe-Rådet til Den Vestlige Dæmning. Hun var en buttet 14-årig, som var iført en bowlerhat, en sort buksedragt, et par overdimensionerede støvler og en halskæde af flaskecapsler. Gæssene gav slip på hende lige over de andre feer, og hun landede ved siden af dem på bagdelen med et *dunk*.

"Av!" råbte hun til fuglene. "Kalder I det for en landing? Selv meteorer har blødere nedslag end det der!"

"Træk hende ikke i halefjerene – *sig pænt goddag til Lucy Goose!*" råbte værten.

"Det udtales GUUSÆJ!" råbte hun, mens hun kom på benene. "Tag lige og undersøg den slags en anden gang, før du ..." Lucy måbede og tabte tråden, da hun fik øje på alle tilskuerne. "*Du milde fulde hus!* Se lige, hvor mange tilskuere der er! Der er endnu flere, end da vi byggede broen i Det Østlige Kongerige!"

"Jeg er tilbøjelig til at tro, at hele Det Vestlige Kongerige er her," sagde Emerelda. "Måske flere."

Lucys smil bredte sig fra det ene øre til det andet, mens hun betragtede forsamlingen. En gruppe børn fangede hendes blik, og hun blev meget begejstret. Alle børnene krammede en dukke, som lignede et medlem af Fe-Rådet.

”Der er lavet dukker af os!” meddelte Lucy. ”Orv, det er virkelig en skam, at vi gør det her af ren og skær barmhjertighed. Vi kunne tjene en formue, hvis vi tog entré.”

Der blev stille i Fort Longsworth, mens folk ventede spændt på det sjette og sidste medlem af Fe-Rådet. Netop da folk begyndte at blive bekymrede for, om hun ikke kom, steg en smuk 15-årig pige med klare blå øjne og lysebrunt hår ned fra skyerne i en stor boble. Hun var iført en funklende blå bukse-
dragt med matchende handsker og et slæb fra taljen, og der var sat hvide blomster i hendes lange fletning. Boblen landede stille og roligt på Den Vestlige Dæmning ved siden af de andre feer, og pigen prikkede hul på boblen med sin krystalstav, så den sprang.

”Pas på, snedronninger – I kan ikke hamle op med vores næste gæst!” sagde værten. ”Hun er barmhjertigheden selv og betragtes som en gudinde blandt mennesker – *giv venligst en varm vestlig velkomst til den eneste ene Goooooodee Feeeee!*”

Folk jublede så højt, at Den Vestlige Dæmning vibrerede under fødderne på Fe-Rådet. De folk, der stod tæt på forsiden af dæmningen, begyndte at råbe taktfast i kor, og snart stemte hele byen i.

”Gode Fe! Gode Fe! Gode Fe! Gode Fe!”

Brystal Evergreen var overvældet af den lidenskabelige velkomst. Hun havde aldrig før set så mange mennesker forsamlet på ét sted, og hver og én klappede, hoppede eller fældede glædestårer på grund af *hende*. De stod med malerier af

hendes ansigt og skilte med hendes navn på. Små piger (og et par voksne mænd) var klædt ud som hende og viftede med falske tryllestave.

Det Vestlige Kongeriges beundring var en ufattelig ære, men af grunde, som Brystal ikke kunne sætte ord på, gjorde al begejstringen hende dårligt tilpas. Ligegyldigt hvor meget folk tiljubede Brystal, følte hun ikke, at hun havde gjort sig fortjent til deres anerkendelse. Og til trods for deres rungende velkomst havde hun en ubændig trang til at forsvinde. Ikke desto mindre havde Brystal et arbejde at udføre. Så hun tvang sig selv til at smile og vinkede beskedent til folkemængden.

De andre feer så ud til at nyde opmærksomheden meget mere end Brystal, især Lucy.

”Hold da op, hvor folkemængden bare elsker navnet Den Gode Fe,” sagde Lucy. ”Er du ikke glad for, at jeg gav dig det tilnavn?”

”Jeg sagde til dig, at jeg ikke ville have et,” svarede Brystal. ”Det får mig til at føle mig som en genstand.”

”Nå, men som min mor altid sagde, hvis man skal gøres til en genstand, kan det lige så godt blive gjort af den nærmeste familie,” sagde Lucy og klappede Brystal på ryggen. ”Vær du glad for, at Den Gode Fe er det, der blev hængende – vi er alle blevet kaldt det, der var værre.”

”Undskyld, Brystal,” afbrød Emerelda. ”Det er nok bedst, hvis vi skynder os lidt. Vi har en vindmølle, vi skal reparere klokken tre, og en bondegård, vi skal tømme klokken fem. Desuden er folk begyndt at få fråde om munden dernede.”

”Jeg er helt enig,” sagde Brystal. ”Lad os bare gøre det, vi er kommet for, og få det overstået. Der er ingen grund til at skabe mere postyr end højst nødvendigt.”

Uden at spille et sekund mere trådte Brystal hen til kanten af Den Vestlige Dæmning og viftede med sin tryllestav i retning af skaden under sig. Den kæmpestore revne blev på magisk vis fyldt ud med en gylden forsegling, og efter mere end en uge med konstant støvregn holdt revnen endelig op med at udspy vand. For at gøre det hele endnu bedre svirpede Brystal med sin stav igen og sendte denne gang en kraftig vind gennem byen, som tørrede alle vejene, forretningerne og husene. Vinden væltede nogle af tilskuerne og blæste hatte af deres hoveder, men de rejste sig op igen med fuldstændig tørt tøj.

Det hele skete så hurtigt, at det tog et minut, før det gik op for folk, at deres problemer var løst. De brølede så kraftigt af påskønnelse, at det var et mirakel, at Den Vestlige Dæmning ikke revnede igen.

”Godt, alle er tilfredse,” sagde Brystal. ”Lad os nu komme af sted, så ...”

”*Forbløffende!*” brølede værten. ”Med blot ét svirp med håndleddet har Den Gode Fe repareret Den Vestlige Dæmning og reddet Fort Longworth fra et årti med regn! Og nu vil Fe-Rådet slutte sig til kong Warworth på scenen, så han kan overrække feerne et symbol på hele kongedømmets taknemmelighed!”

”*Hvad for noget?*” sagde Emerelda.

Feerne kiggede ned og så kong Warworth stå på scenen med et stort gyldent trofæ. Tangerina og Skylene hvinede af fryd.

”De vil give os en pris!” sagde Skylene. ”Jeg *elsker* priser!”

”Må vi blive og tage imod den?” spurgte Tangerina de andre. ”Må vi ikke nok?”

”Aldeles ikke,” sagde Emerelda. ”Hvis kong Warworth ville give os en pris, så skulle han have fået mig til at godkende det først. Vi kan ikke lade folk udnytte vores tid.”

”Årh, op med humøret, Em,” sagde Tangerina. ”Vi har arbejdet bagdelen ud af bukserne i forsøget på at vinde verdens anerkendelse – og nu har vi den *endelig!* Hvis vi ikke giver folk en *chance* for at beundre os af og til, kan vi gå hen og *miste* deres beundring!”

”Det tror jeg, Tangerina kan have ret i,” sagde Xanthous. ”Kong Warworth har måske nok brudt reglerne, men det ved hans folk ikke. Hvis de ikke får den højtidelighed, som de forventer, vil de sandsynligvis bebrejde os. Og vi bør ikke give dem en grund til at begynde at hade os igen.”

Emerelda stønnede og rullede med øjnene. Hun trak ærmet på sin kappe op og kiggede på det smaragdgrønne solur, hun havde om håndleddet.

”Godt,” sagde Emerelda. ”Vi giver dem 20 minutter mere – men det er det hele.”

Feen knipsede med fingrene, og på magisk vis dukkede der en lang, smaragdgrøn glidebane op. Den strakte sig fra toppen af dæmningen og helt ned til scenen. Emerelda, Xanthous, Tangerina og Skylene rutsjede ned ad glidebanen og sluttede sig til kong Warworth på scenen, men Brystal tøvede, før hun fulgte efter dem. Hun lagde mærke til, at Lucy ikke havde sagt et ord, siden dæmningen var blevet repareret. I stedet stod hun helt stille og kiggede meget tænksomt på folkemængden.

”Kommer du, Lucy?” spurgte hun.

”Ja, jeg kommer om et øjeblik,” sagde Lucy. ”Jeg står bare lige og tænker.”

”Ups!” sagde Brystal. ”Det må være alvorligt, hvis du går glip af en chance for at stå på en scene.”

”Gør vi nok?”

Brystal blev forvirret over det uventede spørgsmål. ”Hva’?”

”Vi reparerer dæmninger, vi bygger broer, vi hjælper folk – men er det *nok*?” uddybede Lucy. ”Alle disse mennesker rejste hertil for at se noget spektakulært, og hvad gav vi dem? Noget tætningsmiddel og lidt blæst.”

”Ja,” sagde Brystal. ”Vi gav dem lige præcis det, de *havde brug for*.”

”Ja, men ikke det, de *gerne ville have*,” sagde Lucy. ”Hvis der er noget, jeg har lært af at optræde i Goosetruppen, så er det at have fornemmelsen for et publikums psykologi. Hvis de her mennesker går skuffede hjem, bare en lille smule, så bliver de vrede på os. Og som Xanthous sagde, så bør vi ikke give dem *nogen som helst* grund til at hade os. Hvis folk begynder at være vrede på Fe-Rådet, så begynder de snart at være vrede på *alle* feer, og *boom!* Så er den magiske befolkning tilbage, hvor den begyndte. Jeg synes, det ville være klogt at blive hængende og give folk et show.”

Brystal kiggede ud over byen, mens hun tænkte over, hvad Lucy havde sagt. Det var indlysende, at folket sultede efter mere magi – de havde været fikserede på Fe-Rådet, siden de ankom – men Brystal ville ikke føje dem. Hun og de andre havde arbejdet så hårdt for at nå hertil. Tanken om at arbejde endnu hårdere blot for at *holde* deres position var aldeles udmattende. Og Brystal havde ikke lyst til at tænke på noget som helst – hun havde bare lyst til at tage af sted og slippe væk fra folkemængden.

”Vi gør gode gerninger, Lucy, vi optræder ikke med

tryllekunster,” sagde hun. ”Hvis folk forventer et show af os, så vil vi fremover være nødt til at give dem et show hver gang, og hvor ender det så? Det vil være lettere at tilfredsstille folk og styre deres forventninger, hvis vi kører det stille og roligt. Lad os nu tage imod kongens pris, udveksle nogle håndtryk og sætte skub i tingene, så vi kan komme af sted.”

Brystal rutsjede ned til scenen, før Lucy kunne nå at sige hende imod, men de vidste godt begge to, at deres samtale langt fra var ovre.

”På Det Vestlige Kongeriges vegne vil jeg gerne takke Den Gode Fe for hendes prægtige, generøse handlinger,” sagde kong Warworth til sit folk. ”Som et symbol på vores evige taknemmelighed og påskønnelse overrækker jeg hende den mest prestigefyldte pris i vores kongedømme, Dæmningspokalen.”

Før kong Warworth nåede at overrække trofæet til Brystal, havde Skylene snuppet prisen ud af hænderne på ham og vuggede den i sine arme som et lille barn. Tangerina puffede Brystal fremad, hvilket tvang hende ind i en improviseret takketale.

”Hm ... jamen først vil jeg gerne sige *tak*,” sagde Brystal og mindede sig selv om at smile. ”Det er altid et privilegium at besøge Det Vestlige Kongerige. Fe-Rådet og jeg er meget bærede over, at I overlod sådan en vigtig del af jeres land til os. Jeg håber, at hver gang folk fremover kigger op på Den Vestlige Dæmning, så vil de blive mindet om alle de muligheder, magi kan byde på ...”

Mens Brystal fortsatte sin tale, betragtede Lucy folkemængden. De lyttede ivrigt til, hvad Brystal sagde, men Lucy var bange for, at det kun var et spørgsmål om tid, før de mistede interessen – de ville ikke *høre* om magi, de ville *se* magi!

Hvis Brystal ikke ville give dem det, de så inderligt ønskede, ville Lucy gøre det. Og hun var overbevist om, at hendes *talent for ballade* var det, der skulle til.

Da Lucy var sikker på, at alles øjne var rettet mod Brystal, sneg hun sig ned fra scenen og listede hen til bunden af Den Vestlige Dæmning. Hun gned hænderne mod hinanden, lagde begge sine håndflader på vartegnet og fremmanede en lille smule magi.

”Det her burde peppe tingene lidt op,” sagde hun til sig selv.

Pludselig begyndte Den Vestlige Dæmning at krakelere som en æggeskal. Stykke efter stykke begyndte dæmningen at smuldre, og vand fra Den Vestlige Sø sprøjtede ud gennem konstruktionen. Lucy havde regnet med, at der ville ske noget underligt – det gjorde der altid, når hun brugte sin magi – men hun havde ikke forventet, at hele dæmningen ville falde fra hinanden! Hun skreg og løb tilbage til sine venner, så hurtigt hun kunne.

”... hvis vi lader jer sidde tilbage med noget, så lad det være en ny påskønnelse, ikke blot af Fe-Rådet, men af magi som helhed,” sagde Brystal, da hun afsluttede sin tale. ”Og jeg håber, at menneskene og den magiske befolkning i fremtiden vil have så tæt et forhold til hinanden, at det vil være svært at forestille sig en tid, hvor der var nogen som helst konflikt mellem os. For når alt kommer til alt, så ønsker vi alle det samme ...”

”*Brystal!*” råbte Lucy.

”Ikke nu, Lucy, jeg er ved at være færdig med min tale,” sagde Brystal uden at kigge.

”Den lækker vand!”

”En lækker mand? Lucy, der er børn til stede ...”

”NEJ! KIG PÅ DÆMNINGEN! DEN LÆKKER! BAG JER!”

Fe-Rådet vendte sig om, lige da hele Den Vestlige Dæmning styrtede sammen. Den Vestlige Sø skyllede ind mod Fort Longsworth som en 300 meter høj flodbølge.

”Lucy!” gispede Brystal. ”Hvad har du ...”

”LØB FOR LIVET!” skreg kong Warworth.

Hele Fort Longsworth blev grebet af panik. Folk skubbede og masede til hinanden, idet de forsøgte at flygte, men byen var så fyldt med mennesker, at man ikke kunne komme nogen vegne. Da flodbølgen var mindre end en meter fra at ramme sit første offer, gik Brystal i aktion. En luftstrøm så stærk som 100 orkaner væltede ud af spidsen på hendes stav og stoppede flodbølgen som et usynligt skjold. Det krævede alle Brystals kræfter at holde staven i ro, og det lykkedes hende at standse hovedparten af vandet, men der var for meget til, at hun kunne klare det alene.

”Xanthous! Emerelda!” råbte Brystal over skulderen. ”I to må standse det vand, der når forbi siderne på mit skjold! Sky-lene, sørg for, at vandet ikke løber over foroven! Tangerina, hjælp folk med at komme i sikkerhed!”

”Hvad med mig?” spurgte Lucy. ”Hvad kan jeg gøre?”

Brystal sendte hende et svidende blik. ”Ingenting,” sagde hun. ”Du har gjort *tilstrækkeligt!*”

Mens Lucy så hjælpeløst til, fulgte resten af Fe-Rådet Brystals ordrer. Xanthous løb over på Brystals venstre side og skød ild efter det vand, der nærmede sig, hvilket fik det til at blive til damp og forsvinde. Emerelda lavede en væg af smaragder for at standse vandet på Brystals højre side, men flodbølgen var så kraftig, at den rev væggen ned, hvilket tvang Emerelda

til at genopbygge den igen og igen. Skylene bevægede sin hånd rundt i en stor cirkel, og det vand, der løb over skjoldets øverste kant, slog en stor bue gennem luften og strømmede tilbage ned i Den Vestlige Sø. Mens Tangerinas venner stoppede vandet, sendte hun sine humlebier ind i den febrilske folkemængde, og sværmen samlede børn og ældre mennesker op, før de blev trampet ned.

Selvom Fe-Rådet opførte en hurtig og effektiv barriere, vidste Lucy, at hendes venner ikke kunne holde vandet tilbage for evigt. Hun ignorerede Brystals instrukser og udtænkte en plan for at hjælpe dem. Lucy piftede efter sine gæs, og flokken styrtdykkede ned efter hende og løftede hende op i luften igen.

”Flyv mig op til bakken ved siden af søen!” sagde hun. ”Og lad det gå lidt tjept!”

Gæssene bar Lucy op til bakken, så hurtigt de kunne. De slap hende på bakkenskråningen, og endnu en gang landede Lucy på bagdelen med et *dunk* – men hun havde ikke tid til at skælde fuglene ud. Fra bakken havde Lucy den perfekte udsigt til Fe-Rådet, der bekæmpede den kolossale flodbølge. Hun kunne se, at hendes venner var ved at være trætte, for vandet skubbede dem tættere og tættere på byen.

”Jeg håber virkelig, det her virker,” sagde Lucy.

Hun fremmanede al magien i sin krop og slog en knytnæve i jorden. Pludselig kom hundreder og atter hundreder af klaverer til syne ud af den blå luft og trimlede ned ad bakken. Det skabte et tordnende – for ikke at sige *melodiøst* – postyr. Alle de panikslagne folk standsede og kiggede med ærefrygt på det sælsomme jordskred. Klavererne bragede ned mod jorden og hobede sig op mellem Fe-Rådet og den enorme bølge.

Der kom bare flere og flere instrumenter, og snart voksede dynngen op over feernes hoveder. I løbet af få øjeblikke var der blevet bygget en helt ny dæmning, og Fort Longsworth blev reddet af en barriere af smadrede klaverer.

Det havde været de mest stressende og kaotiske fem minutter i Det Vestlige Kongeriges historie – men folk havde også lige været vidner til det mest storslåede syn i deres liv. De klappede og jubede så højt, at deres store bifald kunne mærkes i de tilgrænsende kongedømmer.

Lucy ilede ned ad bakken for at se til sine venner. Feerne var så rasende, at ingen af dem kunne se hende i øjnene.

”Nå, men altså, det var da lige ved at gå helt galt, hva’?” sagde Lucy med en nervøs latter. ”Har I det godt, venner?”

”*Dit omvandrende mareridt!*” råbte Skylene.

”*Hvad pokker tænkte du på?*” spurgte Tangerina.

”*Du kunne have slået os alle sammen ihjel!*” hylede Emerelda.

”*Og udsløttet en hel by!*” skreg Xanthous.

Lucy trak uskyldigt på skuldrene. ”Ja, ja, men i det mindste fik den på alle tangenter.” Hun lo. ”Fangede I den, venner? Fangede I den?”

Brystal udstødte et langt, irriteret suk for at gøre det klart, hvor vred hun var. Lucy var vant til at gøre folk voldsomt irriterede, men hun kunne ikke huske, hvornår hun sidst havde skuffet Brystal. Hun bøjede forlegent hovedet og beholdt sine hænder i lommen under resten af deres besøg.

”Det her taler vi om senere,” sagde Brystal til feerne. ”Lige nu er vi nødt til at undskylde for Lucys opførsel og se at komme af sted, før vi mister menneskehedens tillid for evigt!”

Fe-Rådet fulgte efter Brystal tilbage til scenen, men det gik hurtigt op for dem, at det ikke var nødvendigt med en

undskyldning. Folk var blevet så forstumlede af al den magi, at de nærmest ikke kunne holde op med at juble. Kong Warworth vendte tilbage til scenen og gav hånd til feerne på en helt igennem overstrømmende måde – selv *han* var tryllebundet af dagens begivenheder.

Mens feerne var optaget af den endeløse lovprisning, blev seks heste koblet til scenen i det skjulte. Scenen gjorde pludselig et ryk fremad og blev trukket gennem Fort Longworth som en kæmpestor vogn.

”Hvad sker der?” spurgte Xanthous.

”Jamen det er naturligvis tid til paraden,” sagde kong Warworth.

”De sagde overhovedet ikke noget om en parade!” klagede Emerelda.

”Gjorde jeg ikke?” Kong Warworth spillede dum. ”I Det Vestlige Kongerige er der tradition for at give vores æresgæster et optog gennem hovedstaden.”

Emerelda brummede, og hendes næsebor vibrerede. ”Udmærket, så er det nok!” udbrød hun. ”Vi har fundet os i et uventet publikum, vi var flinke nok til at tage imod Deres pris, men vi vil aldeles ikke deltage i en tåbelig ...”

”Em, lad nu bare manden give os en parade,” sagde Tangerina. ”Vi har fortjent én.”

”Det er det mindste, vi kan gøre, efter at Lucy næsten ødelagde deres by,” sagde Skylene.

Emerelda var ikke glad for det, men hendes venner havde ret – der havde været tilstrækkeligt med konflikt for én dag. Hun stirrede på kong Warworth og stak hidsigt en finger op i hans ansigt.

”Forvent et brev fra mit kontor i morgen tidlig,” sagde hun

til ham. ”Og De skal vide, at det vil være skrevet med *store bogstaver*.”

Fe-Rådet blev vist frem i alle gader i Fort Longworth, og selvom hele seancen varede meget længere, end de havde forudset, endte det med, at feerne nød det. Folk summede praktisk talt af begejstring, og deres glæde smittede. Feerne smilede, lo og rødmede af og til over de lidt aparte udtryk for hengivenhed.

”Jeg elsker dig, Gode Fe!”

”Jeg vil være dig, når jeg bliver stor!”

”Du ser fantastisk ud i dag, Gode Fe!”

”Du er min helt!”

”Gift dig med mig, Gode Fe!”

Brystal smilede og vinkede lige så meget som de andre feer, men indvendigt boblede hun ikke af den samme glæde, som hendes venner gjorde. Faktisk blev Brystal endnu dårligere tilpas af at være tættere på folk. Hun ønskede desperat, at optoget skulle slutte, så hun kunne komme væk fra alle de smilende ansigter, men hun kunne stadigvæk ikke forklare hvorfor.

Paraden var måske nok uventet, men den var også en gigantisk milepæl for feerne. De jublende skarer var bevis på, at Fe-Rådet havde ændret verden – *den magiske befolkning var endelig blevet anerkendt og sikret mod forfølgelse!* Det gav ikke mening for Brystal at føle noget som helst andet end glæde, men uanset hvad grunden var, så ville hendes hjerte ikke give hende lov.

Fordi intet af det her er ægte ...

Stemmen kom ud af den blå luft og forskrækkede Brystal. Hun så sig om på den kørende scene, men kunne ikke finde ud af, hvem den kom fra.

Inderst inde ved du godt, at det ikke varer ved ...

Den var dæmpet som en hvisken, men på trods af postyret fra paraden var stemmen klokkeklar. Lige gyldigt hvilken vej Brystal vendte sig, eller hvor hun stod, var det, som om nogen talte direkte ind i begge hendes ører på samme tid. Og hvem det end var, lød stemmen forfærdelig bekendt.

Deres hengivenhed ...

Deres begejstring ...

Deres glæde ...

Det er kun midlertidigt.

Brystal holdt op med at forsøge at finde ud af, hvor stemmen kom fra, og fokuserede på, hvad den sagde. Var menneskeheden hengivenhed virkelig så upålidelig, som stemmen hævdede? Når nu folks mening om magi havde ændret sig så hurtigt, kunne det så også ske, at de skiftede mening igen? Eller værre endnu: Var det *uundgåeligt*?

For ikke ret længe siden ville de folk, som jubler over din parade, have jublet lige så højt over din henrettelse ...

Gad vide, hvor mange feer der er blevet slåbt gennem de selvsamme gader, før de blev brændt på bålet ...

Gad vide, hvor mange der blev druknet i den sø, som du lige har reddet byen fra.

Stemmen fik Brystal til at føle sig utryg. Da hun så på menneskemængden, så hun folk i et andet lys. Der var noget ildevarslende bag deres smil og noget primitivt over deres evindelige lovprisning. Hun følte sig ikke længere som en, der blev hyldet blandt beundrere – *hun var et stykke kød blandt rovdyr*. Men det var ikke en ny åbenbaring. Netop *dette* var grunden til, at Brystal havde haft det dårligt, fra det øjeblik hun ankom, hun havde blot ikke været i stand til at formulere det før nu.

Menneskeheden havde måske glemt historiens grufuldheder, men Brystal ville aldrig glemme, hvad de tidligere havde gjort mod hekse og feer som hende selv. Og hun ville heller aldrig tilgive dem.

Ja, de fejrer dig måske nok i dag ...

Men før eller senere bliver de trætte af at fejre dig ...

Menneskene vil komme til at hade dig og dine venner, præcis som de gjorde før.

Det gik pludselig op for Brystal, hvorfor stemmen lød så bekendt. Den stammede ikke fra nogen i nærheden, den kom *inde fra hendes eget hoved*. Hun hørte ikke stemmer – det her var hendes *egne tanker*.

Historien gentager altid sig selv ...

Pendulet svinger altid ...

Altid ...

Du gør klogt i at forberede dig.

De dystre tanker forsvandt lige så hurtigt, som hvis nogen havde trykket på en kontakt, men Brystal vidste ikke, hvor eller hvad kontakten var. Følelsen mindede ikke om noget, hun nogensinde havde oplevet før. Hun kendte godt til underlige tanker og foruroligende følelser, men *det her* virkede fuldstændig tilfældigt og ikke til at styre. *De her* tanker kunne tænke selv.